

Che Guevara'nın Birleşmiş Milletler'deki Konuşması

Her şeyden önce, Küba temsilciler heyeti olarak burada tüm dünyanın sorunlarını tartışan ulusların arasına katılan üç yeni üyenin toplantımızda bulunmasından mutluluk duyduğumuzu belirtmek isteriz. Zambiya, Malavi ve Malta halkları adına Birleşmiş Milletler toplantısına katılan cumhurbaşkanlarını ve başbakanları saygıyla selamlar, bu ülkeleri, emperyalizme, ve sömürgeciliğe karşı mücadele eden bağlantısız ülkeler arasında görmeyi dileriz.

Toplantı başkanını da kutlamak isteriz. Böylesine yüce bir göreve getirilmesinin bizim için özel bir anlamı vardır; başkanlığı, Afrika halklarının parlak zaferlerine rastlamıştır. Daha dün emperyalist sömürgecilik sisteminin kölesi olan bu Afrika ülkeleri, bugün bağımsızlıklarını kazanmış, kendi kaderlerini tayin etme belirleme özgürlüğüne kavuşmuşlardır.

Sömürgeciliğin vadesi doldu. Afrika, Asya ve Latin Amerika halkları yeni düzen kuruyor, tavizsiz, kendi geleceklerini belirleme ve ülkelerini özgürce geliştirme haklarını istiyorlar. Küba heyeti, anlamaya varılamamış önemli konularda tavrını ortaya koymak amacıyla toplantıda bulunuyor. Bunu, bu kürsüden bulunmanın gerektirdiği yüksek sorumluluk duygusuyla yapacağız. Aynı zamanda, açık ve kesin konuşma gerekliliğini de gözden uzak tutmayacağız.

Bu toplantının hareketli geçmesini, hızlı yol alınmasını, komisyonların hemen çalışmaya başlamasını ve anlaşmazlıklar ortaya çıksa dahi duraklamamalarını istiyoruz. Emperyalizmin amacı ise, bu toplantıyı işlevsiz bir konuşma panayırına dönüştürmektir. Böylelikle, dünyanın sorunlarına çözüm aranması bir yana bırakılacaktır. Bunu önlemeliyiz. Gelecekte, bu toplantı yalnızca sıra numarasıyla, 19. Bileşim olarak anılmamalıdır. Bütün gücümüzle buna engel olmalıyız.

Bu davranışı, bir vazife sayıyoruz, çünkü ülkemiz çatışmaların merkezidir. Küba, küçük ülkelerin egemenlik haklarını koruyan ilkelerin her an sınındığı bir yerdir. Ülkemiz, emperyalist Amerika Birleşik Devletleri'nin birkaç adım ötesinde dünya özgürlüğünün savunulduğu bir mevzidir. Eylemlerimizle, her gün oluşturduğumuz örnekle, halkların gerçekten kurtulabileceğini ve insanlığın bugün içinde bulunduğu koşullarda bile özgür kalabileceklerini kanıtlamaklayız. Kuşkusuz, giderek güçlenen sosyalist kampın caydırıcılığı büyüktür. Bu koşulların sürekli olması için kamp içindeki birlik ve beraberliğin sağlanması, geleceğe güven duyulması, ülke ve devrimi savunmada ölene dek savaşmaya kararlı olunması gerekmektedir. Küba, bu koşulları gerçekleştirmiştir.

Bu toplantıda ele alınacak önemli sorunlar arasından biri, bizim için özel bir anlam taşımaktadır. Değişik sosyo-ekonomik düzenlere sahip devletlerin barış içinde bir arada yaşaması ortaya konması gereken asıl sorundur. Dünyada, bu alanda büyük adımlar atıldı, ancak emperyalizm -ABD emperyalizmi- barış içinde birarada yaşama hakkının sadece en büyük güçler için geçerli olduğu kanısında. Burada sizlere,

başbakanımızın Kahire’de söylediği, İkinci Bağlantısız Ülkeler Hükümet ve Devlet Başkanları Konferansı bildirisinde sarfettiği sözleri yenilemek istiyoruz: Dünya barışı güvence altına alınmak isteniyorsa, barış içinde yaşamak hakkı sadece en güçlülere tanınmaz. Barış içinde birarada yaşama ilkesine tüm devletler uymalıdır. Ülkelerin büyüklükleri, daha önce kurdukları ilişkiler ve belirli dönemlerde, bazı ülkeler arasında çıkan sorunlar bu ilkelerin uygulanmasına engel olmamalıdır.

Bugün, özlemine duyduğumuz barış içinde yaşama, çoğu kez gerçekleşmemektedir. Kamboçya Krallığı, tarafsızlığını koruduğu ve Birleşik Devletler emperyalizminin hilelerine karşı durduğu boyun eğmediği için her türlü vahşice saldırıya uğradı. Bu saldırılar, Güney Vietnam’daki ABD üslerinden yönetildi. Bölünmüş bir ülke olan Laos da emperyalist saldırılardan nasibini aldı. Laos halkı hava kuvvetlerinin bombardımanları altında yokedildi, Cenevre Anlaşmaları yok sayıldı. Laos topraklarının bir bölümü, emperyalist güçlerin ani saldırısına uğramak tehlikesi altındadır. Saldırının anlamını dünyada en iyi bilen Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, sınırlarının bir kez daha düşman güçlerce aşıldığını, bombardıman ve avcı uçaklarının taş üzerinde taş bırakmadığını , ABD savaş gemilerinin kara sularına girdiğini, deniz üslerinin yok edildiğini görüp yaşadı. Vietnam Demokratik Devleti’nin tüm toprakları şu anda Amerika Birleşik Devletleri’nin saldırı tehlikesiyle karşı karşıyadır. Çünkü, ABD, Güney Vietnam’a karşı yıllardır sürdürdüğü savaşı artık Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’ne sıçratmak amacıyla. Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti, Birleşik Devletleri birçok kez uyardı. Dünya barışı tehlikededir. Üstelik, Asya’nın bu bölgesinde yaşayan milyonlarca masum insanın hayatı tehdit altındadır. Bu bölgelerde barış, işgalci ABD ‘nin kişisel isteklerine bağlıdır.

Barış içinde birarada yaşama ilkesi, Kıbrıs’ta, NATO’nun ve Türkiye hükümetinin baskıları yüzünden zor bir sınav geçirdi. Kıbrıs halkı ve hükümeti egemenliklerini kahramanca savunmak zorunda kaldılar.

Tüm Dünyada, emperyalizm barış içinde birarada yaşamayı, kendine göre, farklı şekillerde yorumlamakta, kendi bakış açısını zorla kabul ettirmeye uğraşmak. Gerçek anlamda barış içinde birarada yaşamanın ne olduğunu, sosyalist kampın müttefiği ezilen uluslar, emperyalistlere öğretmeli, bu konuda Birleşmiş Milletler de onlara yardım etmelidir.

Barış içinde birarada yaşama ilkesi iyice açıklığa kavuşturulup, düzgün bir şekilde tanımlanmalıdır. Bu ilke, sadece egemen devletler arasındaki ilişkileri içermekle kalmaz. Biz, marksistler, uluslar arasında barışın, sömürenlerin sömürülenlerle, ezenlerin ezilenlerle birarada yaşaması olmadığını savunduk. Her türlü sömürgeci baskıya karşı bağımsızlık için mücadele, Birleşmiş Milletler’in kabul ettiği bir ilkedir. Bu sebeple, bugün Portekiz Ginesiyle ve bağımsızlık mücadelelerinde katledilen Angola ve Mozambik halklarıyla dayanışmamızı açıklıyor, Kahire Bildirisi’ne uygun biçimde, tüm gücümüzle bu halkların yanında olacağımızı bildiriyoruz.

Puerto-Rico halkıyla ve onun büyük lideri, tüm ömrünü hapiste geçirdikten sonra, 72 yaşında, felçli ve konuşamaz durumdayken, serbest bırakılan Pedro Albizu Campos'la dayanışma içinde bulunduğumuzu belirtmek isteriz. Pedro Albizu Campos, hâlâ özgürlüğünü kazanamamış, fakat boyun eğmeyen Latin Amerika'nın simgesidir. Zindanda geçirdiği uzun yıllar, dayanılmaz baskılar, işkenceler, yalnızlık, halkından ve ailesinden uzak kalması, istilacıların ve uşaklarının hakaretleri iradesini sarsmaya yetmemiştir. Küba temsilciler heyeti, Küba halkı adına, Latin Amerika'mıza onur kazandıran bu büyük yurtsevere hayranlık ve minnettarlığını sunar.

Amerika Birleşik Devletleri, yıllar boyunca Puerto Rico'da yoz bir kültür yaratmaya çalıştı. Dilleri İspanyolcaydı ama, İngilizce ile karıştırılmak isteniyordu. Puerto Rico'lu askerler, emperyalist savaşlarda, örneğin Kore'de ön cephelere sürüldüler. Birkaç ay önce, ABD ordusu, silahsız ve savunmasız Panama halkına karşı katliam başlattığı sırada kendi kardeşlerine bile ateş etmek zorunda bırakıldılar. Bu olay, Yankee emperyalizminin işlediği en son cinayetlerden biridir.* Puerto-Rico halkı, iradesine ve kültürüne karşı yapılan bu vahşice saldırılara rağmen, kültürünün Latin karakterini, ulusal duygularını korumasını bilmiştir. Yurtseverlikleri, Latin Amerika'da yaşayan kitlelerin karşı koyulmaz bağımsızlık isteklerini kanıtlamaya yeter.

Barış içinde birarada yaşama ilkesinin, İngiliz Guyanası'nda olduğu gibi halkların iradesiyle dalga geçmek olmadığını belirtmek zorundayız. İngiliz Guyanası'nda Başbakan Cheddi Jagan her türlü baskı ve düzenbazlığın kurbanı oldu. Ülkesinin bağımsızlığını, zaman kazanmak için belirsiz bir tarihe ertelendi, halkın iradesi ayaklar altında çiğnendi, hileye başa geçirilen yeni hükümetin boyuneğmesi sağlandı ve ancak bu koşullar gerçekleştirildikten sonra sözkonusu Latin Amerika ülkesine güdük bir özgürlük sağlandı. Guyana'nın bağımsızlığı için izlediği yol ne olursa olsun, Küba daima yanında olacak, manevi ve askeri desteğini Guyana halkından esirgemeyecektir.

"Cheddi Jagan, İngiliz Guyanası'nda İlerici Halk Partisi 1953'te seçimi kazanarak başbakan oldu. Kısa bir süre sonra İngiltere anayasayı askıya aldı. Jagan 1957 ve 1961 de tekrar seçildi. 1964'te Forbes Burnham'ın karşısında seçimi kaybetti. Guyana bağımsızlığını 1966'da kazandı.

Guadaloupe ve Martinik adalarının özerklikleri için uzun zamandır mücadele ettikleri halde henüz başarıya ulaşamadıklarını, bu durumun çok uzun süremeyeceğini edemeyeceğini de belirtmek isteriz.

Güney Afrika'da olanlara karşı tüm dünyayı tekrar uyarıyoruz. Tüm dünya uluslarının gözü önünde kaba ve zalim ırkçı yönelim kendi bildiğini okumaya devam ediyor. Başka bir ırkın daha üstün olduğuna, bunun resmi bir politika olduğuna bazı cinayetlerden kimsenin ceza almayacağına Afrika halkları, inandırılmaya çalışılıyor. Birleşmiş Milletler bu gidişe son demek için parmağını ne zaman kımıldatacak?

Kongo'daki acı olayları özellikle belirtmek istiyorum. Hiçbir ceza verilmeyen suçlarla, küstahça ve alay edercesine, insan haklarının nasıl hiçe sayıldığını çağdaş dünya, tarihinde ilk kez olarak Kongo'da gördü. Emperyalistlerin Kongo'nun zenginliklerini ele geçirmek istemeleri yüzünden bunlar meydana geldi.

Yoldaş Fidel Castro, Birleşmiş Milletler'i ilk ziyaretinin hemen ardından verdiği demeçte, bir ülkenin başka bir ülkenin zenginliklerine yan gözle bakmasının, uluslararası barışa zarar veren etken olduğunu söylemişti. Fidel Castro şu sözleriyle, bu inkar edilmez gerçeği dile getirmişti: "Soygun felsefesine son verirsiniz, savaş felsefesi de ortadan kalkar." Soyguncu bakış açısı henüz yok olmamış , hatta en güçlü zamanı yaşamaktadır. Birleşmiş Milletlerin sığınarak Lumumba'yı öldürenler, bugün beyaz ırk için binlerce kongoluyu katlediyorlar.

Patrice Lumumba'nın Birleşmiş Milletler'den bağladığı umutların nasıl haince kırılışını unutabiliyoruz. Kongo'nun Birleşmiş Milletler birliklerince işgaliyle sonra ortaya çıkan, kirli işleri nasıl unutabiliriz? Afrikalı büyük yurtsever Patrice Lumumba'nın katillerinin Birleşmiş Milletler'in kanatları altına sığınarak katliamların umarsızca işlediklerini nasıl unutabiliriz? Sayın delegeler, Kongo'da BM otoritesini yurtseverliği için değil de emperyalistler arası mücadeleden faydalanmak amacıyla hiçe sayan, Moise Tshombe'nin, Belçika'dan aldığı destekle Katanga'yı federasyondan ayırmayı başardığını nasıl unutabiliriz? Kongo'da Birleşmiş Milletler'in görevi bitince Kalanga'dan kovulan Tshombe'nin krallar gibi Kongo'ya dönmesini ve ülkede hakimiyetini kurmasını nasıl haklı bulur ve nasıl açıklarız? Emperyalistlerin, Birleşmiş Milletleri bir piyon olarak kullandığını kim edebilir?

Özetlersek, Katanga'nın federasyondan kopuşunu engellemek için seferberlikler düzenlendi. Fakat bugün Tshombe, Kongo'da iktidarını sürdürüyor, ülkenin zenginlikleri emperyalistlere pazarlıyor. Bu hamlelerin bedelini ise başka uluslar ödedi. Anlaşılan savaş tacirleri iyi çalışmış. Küba hükümeti, bu olayda, cinayet masraflarını ödemeyi reddeden Sovyetler Birliği'nin tavrını haklı bulmakta ve desteklemektedir.

Bütün olanlar yetmiyormuş gibi, tüm dünyanın tepkisini çeken son olayların faturası bize çıkarmak istiyorlar. Cinayetleri işleyenler kimlerdir? Birleşik Devletler'in İngiliz üslerinden havalanan askeri uçaklarla bölgeye götürülen Belçikalı paraşütçüler. Daha dün, Avrupa'nın uygar bir sanayi ülkesi olan Belçika Krallığı'nın Hitler'in çeteleri tarafından işgal edilmesinin üzüntüsünü duymuştuk. Bu küçük ulusun, Alman emperyalizmince katledildiğini öğrendiğimizde acı duymuş, bu halka karşı sempati beslemiştik. O zamanlar, emperyalizmin diğer yüzünü görmemiştik. Ülkelerinin özgürlüğünü savunurken can veren belçikalı pilotların oğulları, bugün beyaz ırkın üstünlüğünü ispatlamak için binlerce Kongoluyu acımadan öldürüyor. Tıpkı dedelerinin kanları yeterince ari olmadığı için alman çizmeleri altında çiğnendikleri gibi.

Kongo'da işlenen cinayetlerin hesabı sorulmalıdır.

Bugün, özgür insanlar olarak dünyaya daha farklı bakıyor, sömürge köleleriye göremediklerimizi fark ediyoruz: "Batı Uygarlığı" zarif kürkünün altında bir sırtlan ve çakal sürüsünden başka bir şey değil. "İnsancıl" amaçlar uğruna Kongo'ya gidenlere başka bir ad takılamaz. Bunlar silahsız halkların kanıyla beslenen yaratıklar. Emperyalizm insanı bu hale getiriyor, imparatorlukların "beyaz adamı"nın en önemli özelliğini bu canavarlıkları oluşturuyor.

Ezilen dünyanın tümü Kongo'da yaşanan vahşetin intikamını almaya hazırlanmalıdır. Emperyalist mekanizyla aşağılık yaratıklara dönüştürülen bu askerlerin birçoğu, belki de üstün ırkın kavramına içtenlikle inanmaktadır. Ama bu Genel Kurul toplantısında, tenleri başka güneşler altında karamış, değişik tonlarda renklenmiş halkların temsilcileri çoğunlukta. Bu kişiler, insanların farklılıklarının derilerinin renginden değil, üretim araçları sahipliğinden, üretim ilişkilerinden kaynaklandığını tam olarak anlamışlardır.

Küba temsilciler heyeti, sömürgeci beyaz azınlıklar tarafından ezilen Güney Rodezya, Güney-Batı Afrika uluslarını, Basutoland, Bechuanaland, Swaziland, Fransız Somalisi halklarını, Filistin'de yaşayan Arap halkı, Aden, Protekloryalar ve Umman halklarını, emperyalizm ve sömürgecilikle mücadele eden tüm ulusları saygıyla selamlar ve onlara olan desteğini bir kez daha bildirir. Kardeşimiz Endonezya Cumhuriyeti'nin Malezya ile ilişkilerinde ortaya çıkan anlaşmazlıklara bir an önce doğru bir çözüm bulmasını dileriz.

Sayın Başkan, bu konferansın temel konularından biri genel ve tam silahsızlanmadır. Genel ve tam silahsızlanmayı desteklediğimizi bildiririz. Ayrıca, tüm termonükleer silahların yok edilmesini istiyor, dünya halklarının bu özlemini gerçekleştirmek için, tüm dünya uluslarının temsilcilerini katılacağı bir konferans düzenlemeyi öneriyoruz. Başbakanımız Genel Kurul'un önünde yaptığı bir konuşmada silahlanma yarışının her zaman savaşa yolaçtığını belirtmiştir. Dünyada yeni nükleer güçlerin ortaya çıkması çatışma tehlikesi de büyütecektir.

Böyle bir konferansın, tüm termo-nükleer silahların ortadan kaldırılmasını sağlamak için gerekli olduğuna inanıyoruz. Tüm denemelerine yasaklanması atılacak ilk adım olmalıdır. Aynı zamanda, tüm ülkelerin, diğer devletlerin sınırlarına saygılı davranmasının, konvansiyonel silahlarla bile olsa, hiçbir saldırı hareketine girişilmemesinin zorunluluk olarak kabul edilmesi gerekliliğini açıkça bildiririz

Tam ve genel silahsızlanmaya gidilmesini, atom silahlarının yok edilmesini, yeni termo-nükleer silahların yapımının durdurulması, atom denemelerinin yasaklanmasını isteyen dünya ülkelerinin bu çağrısına katılırken ulusların toprak bütünlüğüne saygı duyulması zorunluluğunu, emperyalizmin silahlı kolunun durdurulmasının gerekliliğini de bir kez daha belirtmekte yarar görüyoruz. Konvansiyonel silahların kullanılması da daha az tehlikeli değildir, Kongo'da binlerce masum insanı atom bombasıyla öldürülmedi. Burada sunulan öneriler bir gün gerçekleşecek ve artık onlardan söz etmek gereği kalmasa bile. Amerika Birleşik Devletleri'nin saldırı üsleri ülkemizde, Puerto-Rico'da, Panama'da ve diğer Latin Amerika ülkelerinde bulunduğu sürece, Küba'nın hiçbir nükleer silahsızlanma paktına katılmayacağını hatırlatmak isteriz. Birleşik Devletler, Latin Amerika ülkelerinde konvansiyonel ve nükleer silahlar bulundurmamayı, kendisi için bir hak saymaktadır. Amerika Devletleri Örgütü'nün, Küba aleyhine aldığı son kararlar, ülkemizi savunmak için gerekli araçlara sahip olmamızı zorunlu kılmaktadır. Kararların temeli, Rio Antlaşması'na göre saldırıya geçilebileceğine dayanmaktaydı.

Eğer konferans, zor olmakla birlikte bu belirtilen zor amaçlara gerçekleştirirse, tarihe geçecektir, buna içtenlikle inanıyoruz. Bu hedefe varmak için, Çin Halk Cumhuriyetinin de katılacağı büyük bir toplantı düzenlemek gereklidir. Dünya halkları için Çin Halk Cumhuriyeti'ni tanımak izlenecek bir yol olmalıdır. Bu artık inkar edilemez bir gerçektir. Çin Halk Cumhuriyeti'nin yöneticileri halklarının tek gerçek temsilcileridir. Oysaki, Birleşmiş Milletler Konferansı'nda, onların hakkı olan yerler, Birleşik Devletlerin desteklediği Taiwan bölgesini kontrolleri altında tutan bir çete tarafından işgal edilmiş bulunuyor.

Halk Çin'inin, Birleşmiş Milletler'de temsil edilmesi, yeni bir üyenin katılması anlamına gelmez. Bu, yalnızca, Çin Halk Cumhuriyetine yasal haklarının verilmesi anlamına gelir.

"İki Çin" aldatmacasını hiçbir koşulda kabul etmemeliyiz. Taiwan'daki Çan Kay-şek çetesinin Birleşmiş Milletler'de işi yoktur. İşgalciyi dışarı atmalı ve Çin halkının yasal temsilcilerini konferansa getirtmeliyiz.

Birleşik Devletler'in, Çin'in yasal yoldan temsili sorununu "önemli bir konu" diye nitelendirmesine ve bu konuda bir karar alınabilmesi için konferansta hazır bulunan üye sayısının üçte ikisinin oyuna ihtiyaç olduğunu öne sürmesine karşı akıllı davranmalıyız.

Çin Halk Cumhuriyetinin, Birleşmiş Milletlere katılmasının tüm dünyayı ilgilendiren bir olay olmasının yanında, bu Birleşmiş Milletler Örgütü için sadece bir usul sorunudur. Bu konuda doğru bir karar alındığında hak yerini bulacaktır. Hem hak yerini bulacak, hem de bu yüce meclisin, görmek için gözleri, işitmek için kulakları, konuşmak için dili olduğu, kendi başına karar verebileceği kanıtlanacaktır.

NATO'nun, üyesi olan birçok ülkeye atom silahları yerleştirmesi, özellikle Federal Almanya Cumhuriyeti'nin bu kitle imha silahlarına çok miktarda sahibolması, silahsızlanma anlaşması olabilirliğini azaltıyor. Bu sorun, iki Almanya'nın barışçı yoldan birleştirilmesinden ayrı düşünülemez. Tam bir anlaşma sağlanmadıkça, Almanya bölünmüş olarak kalacaktır. Almanya'nın birleşmesi sorunu, ancak Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin görüşmelere direk, bütün haklara sahibolarak katılmasıyla çözümlenebilir.

Gündemde geniş yer verilen ekonomik gelişme ve uluslararası ticaret konularına kısaca değineceğiz. İçinde bulunduğumuz 1964 yılında, Cenevre Konferansı'nda, uluslararası ilişkilerin bu yönüyle ilgili pekçok sorun ele alındı. Temsilciler heyetimizin görüş ve varsayımları, ne yazık ki, ekonomik anlamda bağımlı ülkeler açısından gerçekleşmiştir.

Küba'yla ilgili olarak, sadece şunu belirtmek isteriz: Amerika Birleşik Devletleri, Cenevre konferansı'nda ortaya konulan yükümlülükleri yerine getirmediği gibi, Küba'ya ilaç satışını da yasaklamıştır. Böylece, Birleşik Devletlerin, Küba halkına karşı uyguladığı ablukanın saldırgan niteliğini gizlemek için taktığı insancılık maskesi düşmüştür.

Ayrıca, sömürgecilikten miras kalan ve halkların gelişimini engelleyen kötülüklerin kökeninin, yalnızca politik ilişkiler olmadığını da belirtmek isteriz. Ticaret koşullarının bozulması, hammadde üreten ülkelerle, pazarı egemenliği altında tutan ve sözde değerlerin, hayal ürünü bir adaleti gerçekleştiren sanayileşmiş ülkeler arasındaki aslı da eşit olmayan mübadelenin sonucundan başka birşey değildir.

Sömürge ülkeler, kendilerini kapitalist pazarların kölesi olmaktan kurtarıp sosyalist bir blok haline gelip, sömürenlerle sömürülenler arasındaki ilişkileri baştan düzenlemedikçe, sağlam bir ekonomik gelişme sağlanmak mümkün değildir. Bazı durumlarda, gerileme olabilir, bunun dönemlerde, yoksul ülkelerin emperyalistlerin ve sömürgecilerin siyasi egemenliği altına girmesi kaçınılmazdır.

Son olarak, sayın delegeler, Karayibler bölgesinde, özellikle Nicaragua kıyılarında, Costa Rica'da, Panama Kanalı bölgesinde, Puerto Rico'ya ait Vieques Adaları'nda ve Florida'da, belki de Amerika Birleşik Devletleri topraklarında, hatta Honduras'ta bile Küba'ya saldırmak üzere hazırlıklar yapıldığını bildirmeliyiz. Bu bölgelerde Kübalı paralı askerlerle beraber başka uluslardan askerler de eğitim alıyor. Bu askeri tatbikatların barışa hizmet etmek için yapılmadığı açıktır.

Bu büyük bir rezaletin ortaya çıkmasından sonra, Costa Rica hükümeti, ülkedeki Kübalı sığınmacılara ait askeri eğitim kamplarının kapatılmasını emretmiştir. Bunun samimi bir hareket mi, yoksa eğitim gören paralı askerlerin bazı hazırlıklara girişmeleri nedeniyle alınan bir önlem mi olduğu bilmiyor. Uzun zaman önce kamuoyuna duyurduğumuz saldırı üslerinin varlığının artık kabul edileceğini umuyor, paralı askerlerin Küba'ya saldırmak üzere eğitim görmesine izin veren ve kolaylıklar sağlayan hükümetlerin taşıdığı uluslararası sorumluluğun tüm dünya kamuoyu tarafından ciddi biçimde düşünülmesini istiyoruz.

Birleşik Devletler gazetelerince Karayiblerin çeşitli bölgelerinde paralı askerlerin eğitim yapması ve ABD hükümetinin bu tür eylemlere katılmasıyla ilgili haberlerin, tamamıyla normal olaylarmış gibi okuyuculara sunulması düşündürücüdür. Latin Amerika'da da bu durumu protesto etmek için hiçbir ses yükselmiş değil. Böylece, Birleşik Devletler, rahatlıkla bölgeye müdahale edebiliyor.

Amerika Devletleri Örgütü üyesi dışişleri bakanları, Venezuela'da ele geçirilen yankee silahlarının üzerinde Küba amblemi bulunmasını "çürütülemez" bir kanıt sayıyorlar ama, Birleşik Devletler'in açıktan bir saldırıya hazırlanmasını görmezlikten geliyorlar. Hatta, Playa Giron'da Küba'ya karşı yapılan saldırıyı düzenlediğini kamuoyuna açıklayan Başkan Kennedy'nin sesini de duymuyorlar.

Bazı durumlarda, Latin Amerika ülkelerindeki egemen sınıfların gözlerini, devrimimize karşı duyduğu kin bürümüş oluyor. Bazı durumlardaysa, yasadışı yollardan kazanılan servetlerin parıltısı gözlerini kamaştırıyor.

Bildiğiniz gibi, Karayibler Krizi adıyla bilinen uluslar arası krizden sonra, Amerika Birleşik Devletleri, Sovyetler Birliği ile bazı silahların sınırlandırılmasını öngören bir anlaşma imzaladı. Ancak, Birleşik Devletlerin saldırganlığını arttırması, Playa Giron'da paralı askerlerin saldırısı ve ülkemizi işgal girişimi, bizi Küba'da savunma amacıyla bazı silahlar bulundurmaya zorluyor.

Üstelik, Birleşik Devletler, ülkemizin Birleşmiş Milletler tarafından denetlenmesini istemiştir. Küba, Birleşik Devletlerin ya da başka herhangi bir gücün, topraklarda bulduracağımız silahları denetlemeye hak sahibi olduğunu kabul etmemektedir.

Biz sadece her iki tarafa eşit haklar tanıyan iki taraflı anlaşmalara saygı göstermeye kararlıyız. Fidel Castro'nun dediği gibi: "Egemenlik kavramı, ulusların ve bağımsız halkların hakkı olarak varoldukça, halkımızın bu haktan yoksun kalmasını kabul etmeyeceğiz. Dünya'da bu ilkeler hüküm sürdükçe, dünya tüm halklar tarafından tanınan ve kabul edilen bu kavramlara göre yönetildiği sürece, bu hakların birinden dahi bizi yoksun etme girişimlerine yanaşmayacağız, bu hakların hiçbirinden vazgeçmeyeceğiz."

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Thant, bize hak vermiştir. Buna karşın, Amerika Birleşik Devletleri hala keyfi ve yasadışı ayrıcalıklar peşinde. Hangi küçük ülke olursa olsun, gidip hava sahasına girmek istiyor. Ülkemizin göklerinde U-2'ler ve diğer başka casus uçakların uçtuğunu daha sık görüyoruz. Bunlar hiçbir ceza almaksızın hava sahamızı giriyorlar. Bu uçakların hava sahamıza girmemesi için, Guantanamo bölgesinde devriye botlarımıza, karasularımızdaki gemilerimize ve başka bandıralı gemilere karşı Amerika Birleşik Devletleri donanmasının saldırılarının durması için, adımıza casusların, sabotajcılarının sızması, her türden silah sokulması son bulsun diye defalarda uyardık.

Sosyalizmi kurmak istiyoruz. Barış uğruna mücadele edenleri desteklediğimizi daha önce belirttik. Marksist-Leninist olmakla birlikte, bağlantısız ülkeler grubundan olduğumuzu bildirdik, çünkü bağlantısız ülkeler, tıpkı bizim gibi emperyalizme karşı mücadele içinde. Halkımız için daha iyi bir hayat sağlamak amacındayız. Bu nedenle, yankee provokasyonlarından kendimizi korumaya çalışıyoruz. Amerika Birleşik Devletleri'ni yönetenlerin yapısını biliyoruz. Barışı bize çok pahalıya ödetmeyi amaçlıyorlar. Cevabımız, hiçbir bedelin onurumuzdan daha yüksek olamayacağıdır.

Küba, ihtiyaç duyduğu silahları topraklarında bulduracağını, dünyada ne kadar büyük olursa olsun, topraklarımıza, karasularımıza ve hava sahalarımıza girmeye hakkı olmadığını yeniden herkese duyurmak ister.

Eğer Küba, ortak nitelikte bir yükümlülüğü üzerine alırsa, buna sadakatle uyacak, ama o güne dek, tüm diğer uluslar gibi haklarını koruyacaktır. Emperyalizmin istekleri karşısında, Başbakanımız Karayiblerde barışın sürdürülmesi için gerekli şu beş noktayı belirtmiştir:

1. Ekonomik ablukanın ve Birleşik Devletler'in dünya çapında, ülkemize uyguladığı ekonomik ve ticari baskıların kalkması.
2. Birleşik Devletler ve suç ortağı diğer ülkelerin her türlü yasadışı eylemlerine, hava ve deniz yoluyla ülkeye silah ve cephane sokulmasına, paralı askerlere yaptırılacak işgal operasyonlarının hazırlanmasına, casus ve sabotajcılarının ülkeye gönderilmesinin durdurulması.
3. Birleşik Devletler ve Puerto-Rico'daki üslerden yapılan saldırıların durdurulması.
4. Hava sahamıza ve karasularımıza Birleşik Devletler donanmasına ya da hava filosuna ait savaş gemilerinin ve askeri uçakların girmesinin önlenmesi.
5. Gıtantanamo Deniz Üssü'nün kaldırılması ve ABD'nin işgali altındaki kara parçasının Küba'ya iade edilmesi.

Bu temel noktaların hiçbiri kabul edilmedi. Askeri güçlerimiz hâlâ Guantanamo Deniz Üssü'nden yapılan saldırılara hedefinde. Bu üs bir karargah konumundadır. Katiller ülkemize buradan saldırılmıştır. Uğradığımız provokasyonları saymaya süremiz yetmeyecektir. Yalnızca bir sayı vermekle yetinelim. İçinde bulunduğumuz Aralık ayının ilk günlerini de sayarsak, 1964 yılında toplam 1323 provokasyona uğradık. Bunlar arasından, önemsiz olanlar sınır ihlali, ABD işgali altındaki topraklardan çeşitli maddelerin fırlatılması, ABD personelinden erkek ve kadınların teşhirci hareketleri, sözlü saldırılar ve benzeri davranışlardır. Daha önemli olanlar arasında, küçük kalibreli silahlarla ateş açılması, topraklarımıza silah sokulmasını, ulusal bayrağımıza saygısızlık edilmesini sayabiliriz. Çok ağır provokasyonlarsa Küba tarafında yangın çıkartmak amacıyla sınırın ötesinde sabotaj yapmak, askerlerimize ateş açılmasıdır. Bu yıl 78 kez ateş edildi. Kuzey sınırından 3,5 km uzaklıktaki ABD karakollarından açılan ateşle Ramon Lopez Pena adlı bir Kübalı er öldürüldü. Bu provokatif hareket 19 Temmuz 1964 günü saat 19.07'de meydana geldi.. Başbakanımız, 26 Temmuz'da bu gibi hareketlerin tekrarı halinde, birliklerimize saldırılara karşılık verme emri verileceğini açıkladı. Aynı zamanda, ileri noktalardaki Küba birlikleri sınır çizgisinden uzaklaşma ve gerekli mevziyi inşa etme emri aldı.

340 günde 1323 kışkırtma hareketi, ortalama günde bir provokasyon demektir. Ancak bizimki gibi disiplinli ve yüksek moralli bir ordu bu tür düşmanlıklara soğukkanlılığıni yitirmeden karşı koyabilir.

47 ülkenin katılımıyla Kahire’de toplanan İkinci Bağlantısız Ülkeler Devlet ve Hükümet Başkanları Konferansı’nda oybirliğiyle şu anlaşmaya kabul edildi:

“Yabancı askeri üslerin, uluslar üzerinde bir baskı aracına dönüştüğünü, halkların kurtuluşunu ve kendi öz ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel temelleri üzerinde gelişimlerini engellediğini endişeyle göreni konferansımız, topraklarından yabancı üslerin kaldırılması için mücadele veren ülkeleri desteklediğini açıklamak ister ve tüm devletlere, başka ülkelerde bulunan askeri birlikleri geri çekmeleri, derhal üslerini kapatmaları için çağrıda bulunmayı görev bilir.

Konferansımız, Amerika Birleşik Devletleri’nin Küba halkının ve hükümetinin kararlarına karşı gelerek ve Belgrad Konferansı Bildirisi hükümlerine aykırı olarak Guantanamo’da (Küba’da) askeri deniz üssü bulundurmasını Küba’nın egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saldırı sayar.

Küba hükümetinin Guantanamo Deniz Üssü’nde Amerika Birleşik Devletleri ile eşit haklara sahip olmak koşuluyla çözümü onayladığını gözönüne alan Konferansımız, Birleşik Devletler’in askeri üssü kaldırmak için Küba Hükümetiyle görüşmelere başlamasını talebeder.”

Amerika Birleşik Devletleri, Kahire Konferansı’nın bu isteğini karşılıksız bıraktı. Amacı, bu bölgeyi, saldırıları sürdürmek için sonsuza dek elinde bulundurmaktır.

Halkların “Birleşik Devletler Sömürgeler Bakanlığı” adını taktığı Amerika Devletleri Örgütü, bizi saflarından çıkardıktan sonra “enerjik biçimde” suçlamış, üyelerine Küba ile diplomatik ve ticari ilişkileri çağrısını yapmıştır. Amerika Devletleri Örgütü, ne zaman ve, hangi sebeple olursa olsun ülkemize yapılan saldırıları onaylamış, böylece en temel uluslararası yasaları çiğnemiş, Birleşmiş Milletleri hiçe saymıştır. Uruguvay, Bo-livya, Şili ve Meksika bu önlemlere karşı oy kullandılar. Meksika hükümeti bu önlemlere uymayı reddetmiştir. O zamandan bu yana, Latin Amerika’da sadece Meksika ile ilişkilerimizi devam edebildi. Bu sayede, emperyalizmin saldırıları için gerekli koşullardan biri daha gerçekleşti.

Latin Amerika ile yakınlığımızın, bizi birleştiren tarihi ve kültürel bağlara dayandığını bir kez daha belirtmek isteriz. Konuştuğumuz dilin, kültürümüzün ve geçmişteki efendimizin ortak oluşu bizi ayrılmaz kılıyor. Latin Amerika’nın, ABD boyunduruğundan kurtulmasını, istememiz bu sebeptendir. Burada temsilcileri bulunan Latin Amerika ülkelerinden herhangi biri Küba ile ilişki kurmaya karar verirse, eşitlik temeline dayanması koşuluyla bunu sevinçle kabul ederiz. Küba’yı özgür bir ülke olarak tanımak bize lütufta bulunmak değildir. Küba’nın özgürlüğünü, kurtuluş mücadelesi verdiğimiz günlerinde kanımız ve canımız pahasına elde ettik. Özgürlüğü, Yankee emperyalizmine karşı kanımız ve canımız pahasına savunduk.

Başka ülkelerin iç işlerine karıştığımız yolundaki suçlamalarını reddetmekle birlikte, özgürlükleri için savaş veren halklarla olan dayanışmamızı inkar etmeyiz. Dünya kamuoyu önünde, Birleşmiş Milletler Anlaşmasında bahsi geçen egemenlik haklarına

kavuşmak için mücadele veren halkları, dünyanın neresinde olursa olsunlar desteklediğimizi açıklamayı halkımız ve hükümetimiz adına borç biliriz.

Birleşik Devletler, ise ülkelerin içişlerine açıktan açığa karışmaktan rahatsızlık duymaz. Tarih boyunca Latin Amerika'da, yaptıkları başka türlü açıklanamaz. Küba da, XX.yy başlarından beri bu acı gerçeği yaşayarak gördü. Kolombiya, Venezuela, Nikaragua, genellikle Orta Amerika, Meksika, Haiti, Santo-Domingo da bu gerçeği biliyorlar.

Şu son yıllarda, bizden başkaları da saldırıya uğradı. Panama'nın kanal bölgesinde deniz erleri, savunmasız halkın üzerine soğukkanlılıkla ateş açtı. Santo Domingo'da, Trujillo'nun öldürülmesinin ardından halkın isyan etmesini önlemek için yankee donanması karasuları içine girdi, Kolombiya'da, Gaitan'ın katlinden sonra başgösteren ayaklanmanın hemen ardından başkenti ele geçirdi.*

Başka ülkelerin içişlerine müdahaleler, askeri görevler görünümü altında yapılır. Askeri görevliler, çeşitli ülkelerde bu amaçla yetiştirilen askeri güçleri örgütleyerek, baskı ve Latin Amerika kıtasında son zamanlarda sık sık tekrarlanan askeri darbe hareketlerine katılırlar.

O Dominikalı diktatör Rafael Trujillo 30 Mayıs 1961 tarihinde öldürüldü. 1961 Kasımında, Trujillo'nun iki erkek kardeşinin Santo Domingo'ya dönmesiyle başlayan halk ayaklanmasının büyümesiyle birlikte, Washington, Santo-Domingo kıyılarına savaş gemilerini gönderdi. 1948 Nisanında, Kolombiya Liberal Parti lider, Jorge E, Gaitan'ın katledilmesi üzerine Bogotazo diye anılan halk isyanı başgösterdi.

Birleşik Devletler'e bağlı askeri güçler, Venezuela, Kolombiya ve Guatemala'da özgürlükleri için savaşan halklara baskı uyguladı. Venezuela'da, sadece orduya ve polise danışmanlık yapmasıyla birlikte, ayaklanan geniş bölgelerdeki köylü halka karşı uçakla katliam hareketine girişmişlerdir. Bu bölgelerde mevzilenen yankee birlikleri, doğrudan doğruya müdahaleyi artıracak her türlü baskı hareketine başvurmuşlardır.

Emperyalistler, Latin Amerika halklarını ezmeye hazırlanıyor. Artık, uluslararası bir cinayet örgütü gibi davranıyorlar. -Birleşik Devletler, sözüm ona özgür kuruluşları savunmak için ülkelerin iç işlerine karışmaktadır. Bir gün mutlaka, bu Genel Kurul daha olgun hale gelecek ve Amerika Birleşik Devletleri hükümetinden, bu ülkede yaşayan siyah derili ve Latin Amerika kökenli insanların yaşama güvencelerini isteyecektir. Bu insanların birçoğu doğuştan ABD vatandaşıdır ya da sonradan yurttaşlığa kabul edilmişlerdir. Kendi çocuklarını öldürenler, ya da derisinin renginden dolayı yurttaşlarını aşağı görenler, zencileri öldürenleri serbest bırakanlar, böylelerini koruyanlar, üstelik de özgür insanlar olarak yasal haklarını arayan siyah halkı cezalandıranlar kendilerini özgürlüğün bekçileri sayabilirler mi? Bugün, Genel Kurulun, bütün bu olaylar için açıklama isteyecek durumda olmadığını biliyoruz. Yine de, Birleşik Devletler hükümetinin özgürlük abidesi olmadığı, sadece dünya halklarına ve büyük ölçüde de kendi halkına karşı sömürü ve baskıyı sürdürmeyi amaçlayan bir ülke olduğu apaçık bir şekilde söylenmelidir.

Küba'nın ve Amerika Devletleri Örgütü'nün durumundan açıkça anlaşılmayacak bir dille bahseden bazı delegelere cevap olarak Latin Amerika halklarının bu uşak ruhlu, satılık hükümetlere ihanetlerinin hesabını birgün mutlaka soracağını açıkça bildirmek isteriz.

Sayın delegeler, kimseye zincirlerle bağlı olmayan, yabancı sermayeye bağımlılığına son vermiş, siyasetine yön verecek prokonsüllerden arınmış, özgür ve egemen bir devlet olan Küba, bu topluluğun karşısında başını dik tutarak konuşabilir ve kendisine verilen "Latin Amerika'nın özgür toprağı" adına hak kazandığını kanıtlayabilir.

Bizim örneğimiz tüm Latin Amerika Kıtası'nda etkisini gösterecektir. Şimdiden Guatemala'da, Kolombiya'da ve Venezuela'da etkimiz görülmüştür.

Artık yalnız başına kalmış halklar sözkonusu değildir, önemsiz düşmanlar, savsaklanabilecek güçler de var olamaz. İkinci Havana Bildirisi'nde belirtildiği gibi:

Latin Amerika 'da güçsüz ülke yoktur. Bizler avın sefaleti çeken, aynı duygulan paylaşan ortak düşmanlara sahibolan, aynı güzel geleceği özleyen ve dünyanın tüm dürüst insanların desteğinden yararlanan ikiyüz milyon çocuklu bir ailenin evlatlarıyız.

Bu destan, acıyla dolu Latin Amerika topraklarında pek bol bulunan aç yerli halk yığınları, topraksız köylüler, sömürülen işçiler, ilerici kitleler, dürüst ve yetenekli aydınlar tarafından yazılacaktır. Emperyalizmin küçük gördüğü halklarımız, kitle halinde mücadele ve düşüncelerle, bu destanı gerçeğe dönüştüreceğinden kimsenin şüphesi olmasın. Bugüne kadar küçümsenen, önemsenmeyen halklarımız, artık emperyalistlerin uykularını bile kaçırmaktadır. Bizi hep güçsüz ve uysal bir sürü olarak gören emperyalistler, şimdi ikiyüz milyon Latin Amerikalının oluşturduğu dev sürü karşısında korkuya kapılmış, bu dev kitle içinde, yankee tekelci kapitalizminin mezar kazıcılarını görmenin endişesini yaşamaktadır.

Şimdi, Latin Amerika Kıtası'nın her tarafında, intikam zamanının geldiğini gösteren apaçık belirtiler ortaya çıkmıştır. Şimdi bu adsız kitle, bu rengarenk kıtanın her yerinde aynı acılan, aynı hayal kırıklıklarını dile getiren şarkılan söyleyen bu rengarenk Latin Amerika, yüzü gülmeyen, kaderine sessizce razı olmak zorunda bırakılan bu Latin Amerika artık tarihini kendi yazmak istiyor. Kendi tarihine geçmek, tarihini kanıyla yazmak, bu uğurda acı çekmek ve ölmek istiyor.

Bugün Latin Amerika'nın dağlarında ve ovalarında, yaylalarında ve vahşi ormanlarında, ıssız köşelerinde büyük kentlerdeki trafik karmaşasının ortasında, okyanuslarının ve nehirlerinin kıyısında, insanlar uyanıyor, kı kıpırıyor. Kendilerine ait olan ne varsa onun uğruna canını vermeye hazır, 500 yıldır şunun bunun tarafından birer birer gasp edilen hakları yeniden almaya hazır, kaygılı eller ileriye doğru uzanıyor. Şimdi, tarih Latin Amerika'da yaşayan yoksullarını, tarihlerini kendileri yazmak kararındakileri , horlananları hesaba katmak durumundadır. Onlar şimdi yolda, yayan, hergün, yüzlerce kilometrelik bitmek tükenmek bilmeyen bir yürüyüşle yönetim "doruğuna" ulaşmaya, haklarını elde etmeye doğru gidiyorlar.

Onlar Şimdi silahlı. TaŐlarla, sopalarla, machetelerle, Şu ya da bu yönde, hergün topraklan işgal ediyor, kendilerinin olan toprağa daha da sarılıyor, onu canları pahasına olsa dahi hiŐ korkmadan savunuyorlar. Onlar Şimdi pankartlar, bayraklar, sloganlar taŐıyor, bunları dağların rüzgarında, ovalar boyunca dalgalandırıyorlar. Adalet isteyen bu öfke dalgası, bastırılmış kinlerin, ayaklar altına alınmış hakların bu kabaran dalgası, Latin Amerika topraklarından yükselen bu devrim dalgası hiÇbir zaman durmayacak, yenileri eklenerek devam edecektir. GeÇen her gün, bu dalga daha da büyüyecektir. Çünkü en büyük sayıdan, her yönüyle çoğunluktan, emeğiyle zenginlikleri biriktirenlerden, değerleri yaratanlardan, tarihin tekerleklerini dndrenlerden, uyutulduktan sersemletici uzun uykudan artık uyananlardan oluŐmaktadır.

Çünkü bu büyük insan kitlesi “Yeter!” demiŐ ve yürüyüŐe geŐmiŐtir artık. Devlerin bu yürüyüŐü gerÇek bağımsızlığa, uğruna birşey elde edemeden binlerce kez öldükleri gerÇek özgürlüğe kavuŐmalarına dek duracağını beklemeyin. Bugün lenler, Playa Giron’daki Kübalılar gibi, biricik, gerÇek, vazgeŐilmez, asla geri vermeyecekleri bağımsızlıktan uğruna öleceklerdir.

Tüm bu olanlar, Sayın Delegerler, tüm kıtanın bu yeni iradesi, kitlelerimizin mücadele kararlılığının dile getiriliŐ Őekli olan, istilacının silahlı kolunu felce uğratan çığlıkla özetlenebilir. Bu ığlık, tüm dünya halklarınca, özellikle de Sovyetler Birliği’nin liderliğindeki sosyalist kamp ülkelerinde anlaŐılmış ve benimsenmiŐtir.

YA ÖZGÜR VATAN, YA ÖLÜM!

*Che Guevara’nın New York’ta, Birleşmiş Milletler’in 19. Genel Kurul toplantısında yaptığı ünlü konuşma. Dakikalarca ayakta alkıŐlanan konuşma, 12 Aralık 1964’te “Revolucion” ve “Hoy” dergilerinde yayımlanmıŐtır.

www.CEPKUP.com